

og ikke paa Jorden. Jeg kan ikke sige Andet end, at efter de Regler, hvorefter Gaarde udstykses, er det meget utiladeligt at betegne dette Forhold saaledes, som det ærede Medlem har gjort, idet han med en vis Iver og et vist Eftertryk har fortalt os, at det kun er paa disse „usle Kønner“, at Fæstetvangen hviler. Net, den hviler ikke blot paa de usle Kønner, men ogsaa paa de gode Gaarde, og ogsaa paa den Jord, der efter Lovgivningen skal ligge ved Gaardene, eller ialfald den Jord, der ikke maa stilles fra Gaardene. Naar jeg nu har erkjendt, og i en vis Henseende skal give det ærede Medlem Ret i, at der er et Gul her i Lovgivningen, idet det paa Godserne kan være tilladt at udtage Jord fra forskjellige Bøndergaardene og samle den til et Agerbrug, og jeg for mit Vedkommende er eller har været villig til at standse dette, saa spørger jeg: Hvorfor have De ikke villet følge mig? Hvorfor ville De, at en saadan Tilstand, som jeg ikke erkjender for rigtig, skal vedblive? Det havde De i Gaar fuldstændig Leilighed til at forhindre, naar De havde taget Hensyn til de Bemærkninger, hvormed jeg ledjagede vedkommende Paragrafer i Lovforslaget. Den anden forfærdelige Opdagelse, som det ærede Medlem har gjort, er den Masse Bevillinger, der ere givne i Aarene Fyrgetyve, men som dog ikke beløbe sig til mere end 54. Skjøndt jeg ikke kjender Detaillen af de Beretninger, hvoraf det ærede Medlem har øst sin Kundskab, vil jeg dog tillade mig at henvende Opmærksomheden paa, at det efter al Sandsynlighed ikke her dreier sig om ligefremme Bevillinger til Gaardes Nedlæggelse, men om den endelige Berigtiggelse af den Ret, som Gods-eieren ifølge Lovgivningen har havt i Anledning af Hovriets Ophævelse til at inddrage adskillige Jordstykker, Alt efter Gaardens Størrelse, under Hovedgaarden. Jeg skulde tage meget fejl, om det ikke var disse Bevillinger, hvorved man ganske naturligt paa en Tid, da man ikke vidste, hvad Fremtiden vilde bringe, søgte at bringe en Afgjørelse tilveie paa den

Tid, da de paagjældende Love bleve givne. Jeg holder mig overbevist om, at naar det ærede Medlem undersøger Tingene, vil han see, at det er ligefrem i Modfør af Lovgivningen, at den allerførste Deel af disse Bevillinger, som jeg forresten ikke finder ere saa overordentlig mange, er givne.

Ordføreren: Med Hensyn til de foreliggende enkelte Paragrafer og de Vædringsforslag, som dertil ere stillede, antager jeg ikke, at det høie Thing vil fortænke mig i, at jeg for mit Vedkommende, saaledes som Sagerne staae, anseer mig for fritaget for yderligere at udtale mig. Min Forklaring af de paagjældende Vædringsforslag foreligger, saavidt jeg tror, tydeligt og klart. De Herrer, der have talt hver især for deres Forslag, have ogsaa forklaret deres Stilling, og jeg skal nu ganske roligt indstille til Thinget at sælde Dommen over de Forslag, jeg har stillet eller været med til at stille i Modsetning til de andre Forslag, og over hvad der er anført om selve Paragraferne. Dette gjælder ogsaa om Forslaget under Nr. 30, som den ærede Forslagsstiller jo har havt Leilighed til at forklare. Jeg har udtalt, hvorfor jeg ikke kan tiltræde det, og jeg indstiller dermed ogsaa denne Sag til Thingets Afgjørelse. Hvorfor jeg endnu har ønsket Ordet, er for at udtale mig om Sagen i dens Heelhed og om Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling, idet dette Spørgsmaal jo ogsaa ligger for. Det blev i Gaar af min sædvanlige Råbe tilhøre (Fredertsen) anført, at det havde overrasket ham, at jeg, som han meente, nu ikke var saa fredelig stemt i denne Sag, som jeg havde været forrige Gang. Jeg havde forrige Gang, sagde han, talt til hans store Glæde, skjøndt jeg dog egentlig dengang ikke opdagede, at han var saa glad over, hvad jeg sagde, men nu erindrede han, at han havde været saa glad over, at jeg talte om en Overeenskomst ad fredelig Vet, og dette gjorde jeg ikke nu. Jeg vil da sige det ærede